

Méhes Károly

Kézfogás a svéd királlyal

Egyedül apámnak árultam el, hogy svéd vagyok.

Megmagyarázni még nem tudom, csak érzem, a legmélyebb valómban, hogy svéd vagyok. Jelentsen ez bármit is.

Apám általában mindig viccel, de néha mégis nagyon oda tud figyelni arra, amit mondok. És megérteni. Hogy a mondás csak a felszín, szavak, de a többi..., az több.

És akkor most mi lesz?, kérdezte komolyan. Túl komolyan, most szinte jobb lett volna, ha odabök néhány szóval.

Egy svédhez kell hozzámennem, és Svédországban fogok élni, feleltem.

Basszus, mondta, mert már nem óvatoskodunk nem gyerekeknek való szavakkal.

Mért nem vagy inkább portugál?

Ez a vita már tart köztünk egy ideje.

Úgy két éve döbentem rá, mennyire kívánom a hideget. A szelet. Az esőt. A didergést.

Az ősznél is őszebbet. Apám csak a fejét csóválta. Ő, a nagy kánikularajongó, aki már augusztus elején siránkozik, hogy jön az ősz, vége mindennek, nem érdemes tovább élni.

Egy svéd férj, hümmentett. Világítótorony-őr? Rénszarvasvadász?

Favágó, feleltem rögvest.

Mert egy osztálytársamtól hallottam, hogy valami rokona hozzáment egy erdélyi manushoz, kiköltöztek Svédországba, és az ember ott favágóként dolgozik. Az erdő mélyén laknak, a rokon lány szüli a gyerekeket sorra, az erdélyi meg vágja a fákat.

Beleszédültem, hogy ez milyen jó lehet.

De egy igazi, egy svéd favágóval. Csakis.

Favágó, hümmentett apám.

Vártam, most jön majd a jó vicces csattanó. De nem jött.

Úgy vagyok svéd, hogy közben nem akarok nem magyar lenni. Illetve a svédségem csöppet sem nemzeti érzés. Még csak nem is szimpátia. A kék és sárga színeket nem szeretem jobban, mint a pirosat, a fehérét és a zöldet. Vízfestéssel a körmömet kifestettem már így is, úgy is.

Ám a szürkét igencsak komálom.

Emellett, hívság-e vagy valamiféle hóbortosság csupán, imádom az aranyat és az ezüstöt. Csillogás és elmosódás.

Szívesen veszem, ha szép időben elvisznek ide-oda, már csak a társaság kedvéért is.

Apámmal versenyezzünk, ki tud murisabb megjegyzéseket tenni egy-egy botladozó gyalogosra, tolakodó autósra. Te parókás elefánt! Nyálfejtő! Moss fogat spenóttal!, és hasonló elmésségeket rikoltoztunk, leginkább egymásnak, és remekül utaztunk.

Mindezt jó időben.

De ha beköszönt a hideg, a köd és a nyirok, egyedül akarok menni.

Esőben.

Hóban.

Jégben.

Felveszem az esőkabátomat, sárga színű orkánkalapomat, és megyek. Nem számít, hogy

a város másik sarkában van az úszóedzés vagy a könyvtár. Szívesen ácsorgok a buszmegállóban, miközben csapkod a szél. Fázom, de ez csöppet sem gyötrő fázás, hanem fázási ajándék. Nemesítő fázás, a didergésem a lélek apró rezdülései. Mert már tudom, hogy ilyen is van.

Nem leszek beteg, nem lütyög az orrom, és ha néha kicsit reszel is a torkom, csak azért, mert egyedülletemben is beszélek. Vagyis magamban, némán, de a szám nyitva, aztán ha tényleg meg kell szólalnom, ebbe a világba tartozó szavakkal, jobb, ha megköszörülöm a torkomat.

Apám néha elém tesz egy újságcikket, amiben Svédországról írnak, vagy csak úgy, minden különösebb szándék vagy felhang nélkül megjegyzi, Bezzeg a svédek...

Svédnek lenni ugyanolyan tudatlan létállapot, mint magyarnak lenni.

Amikor apám megkérdezte, Na, ki most a király?, persze, nem tudtam. Aztán jót röhögünk rajta, milyen hülye név a Károly Gusztáv. Apám azzal tetézte, Szép vezetőknév az a Tizenhatodik!

Tudom, hogy Stockholm a főváros, de nem érdekel. Úgy képzelem, hogy valahol messze, sokkal északabbra lehet igazán svéd valaki. Kibogarásztam egy Norsjö nevű városkát.

Na, az.

Elképzeltem, hogy az osztálytársnőm rokona is Norsjöben lakik. Magát Norsjöt úgy látom magam előtt, mint néhány, színes faházakból álló utcácskát, közöttük egy fehér tornyú templommal. Lehet, hogy a favágóék nem is erdőben élnek, hanem inkább Norsjöben. A lány kilenc gyereket szül a favágótól. Óvodás koromban kilenc gyereket akartam és hozzá két férjet. Mármint egyszerre, mert nem tudtam választani két nagycsoportos Balázs közül. De ez elég rég volt, akkor még nem voltam svéd. Apám azóta is a kilenc gyerekkel húz, főképp, hogy az évek teltevel egyre fogyatkozott a vállalt gyerekállományom. Manapság, ha még megkérdezi, nagy bölcsen csak annyit felelek, Majd meglátjuk. Óvatosabb lettem, magamból kiindulva. Mi van, ha svédországi gyerekeim egy nap rádöbbennek, hogy portugálok, ahogy apám óhajtott volna. Nem mintha ez tragédia lenne. Inkább jó, ha valaki tudja magáról, hogy kicsoda-micsoda. Érdekes, hogy ezekben a kérdő szócskákban mennyire dominál a csoda.

Apám azt mondta, hogy ismert egy embert, aki majdnem olyan volt, mint én. Egy francia fiúról van szó, aki szép, kétszázötven éves házban élt a pezsgőjéről híres vidéken, és mégsem volt boldog. Mert ő is a hidegbe vágyott. Valami keményebbre, nyersebbre. Valami átfogóbbra, most ez a szó jutott eszembe, saját tapasztalatból. Grönlandot akarta, a jég országát, ahová aztán sosem költözött el, legalábbis apám nem tud róla, hogy akár csak látogatóba járt volna ott.

Nem rossz az a Grönland, de. Amióta hallottam apám régi barátjának történetét, sokat töprengek rajta. Tetszik, mégis túl végletesnek tartom. Ha jégtáblák között akarnék élni, akkor egy mélyhűtőbe is beköltözhetnék. Grönland, állítják, amúgy elolvad. Jége lehűti a Golf-áramlatot, és elég hideg lesz Európában. [...]

(Megjelent az *Alföld* 2018/6. számában.)